

Buletin Ortodox 38

Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website : www.sfmariakitchener.com

facebook: [Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni](#)

Suntem in era lucrarii Duhului Sfant.

VOTUL, “VACCIN” PENTRU SANATATEA POPORULUI ROMAN

In contextul atacurilor tot mai virulente ale ideologilor sexomarxisti, zilele acestea sustinatorii familiei traditionale au fost pesedizati, nazificati, putinizati si chiar demonizati pentru simplul motiv ca isi doresc ca firescul sa aiba recunoastere constitutionala. Este incredibil cum evidenta este negata cu atata inversunare! Adica albul nu mai e alb, ci suntem obligati sa-l vedem asa cum vor unii sa-l vada. Iar daca indraznesti cumva sa-l numesti totusi alb, te poti alege cu acuzatia de discriminare sau chiar cu dosar penal. Asa s-a ajuns prin multe tari occidentale la dictatura minoritatilor LGBT-iste, unde risti sa-ti pierzi jobul sau chiar libertatea daca ai alta parere despre homosexualitate decat aceea pe care ei o au. Ca sa nu mai pomenim de faptul ca aceasta ideologie vine la pachet cu asa-zisa educatie sexuala, cu pedofilia si transgenderismul. Noi, cei care pana acum am fost feriti de aceste tipuri de “educatie” si ni se pare ca, din acest punct de vedere, avem copiii asigurati, ar fi totusi bine sa

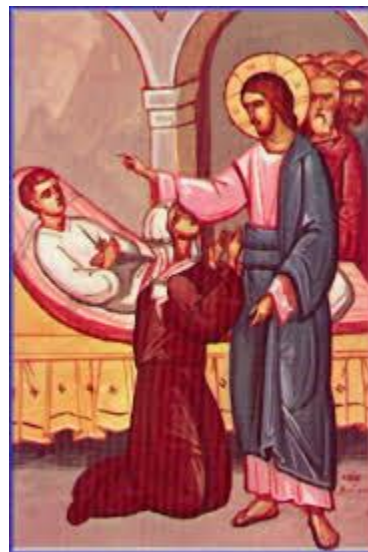

avem o viziune mai ampla si pe termen lung. Daca copilul meu nu va fi acum afectat in mod direct, generatia urmatoare va fi sigur afectata, daca nu ne “vaccinam” de-acum pentru mai multe generatii. **De aceea, cu gandul la nepotii si stranepotii nostri va chemam sambata si duminica, 6-7 octombrie 2018 sa votam familia normala. Votul dumneavoastra este si o marturisire de credinta personala pentru Hristos, pentru viata, pentru sanatatea poporului roman si chiar pentru sanatatea intregii umanitati.** *p. didel*

Văduva din Nain – Cum să faci față durerii

Preot Anthony Coniaris

În vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. (Luca VII, 11-16)

Cei care au luptat în războaie ne povestesc că pierderea unui camarad este mai dureroasă pentru un soldat decât încasarea unui glonț în propria carne. Ne putem atunci imagina durerea văduvei din această Evanghelie, aflată pe drumul spre cimitir pentru a-și îngropa unicul copil – un fiu. “Mulțime mare din cetate era cu ea”, spune pericopa. Dar oricâți erau în jurul ei, ea era acum singură, conștientă doar de durerea ei. Nu mai avea pe nimeni. În frumoasa cetate Nain ea mai avea acum doar două morminte – al soțului, și acum al fiului ei. Aceasta este povestea unei femei. S-a întâmplat de mult și departe de noi. Dar nu este oare povestea fiecăruia dintre noi? Viața poate să fie atât de frumoasă pentru o vreme, dar inevitabil vin zilele când nu mai este așa. Apare suferința; apare războiul; apare frica; apare moartea. Rezultatul acestor suferințe este o mare amărăciune – o experiență dureroasă cu care fiecare ne-am întâlnit în viață cel puțin odată. Cel mai adesea este o experiență devastatoare. Nu doar moartea aduce durere. Există multe alte experiențe în viață, când pierdem ceva, ce ne aduc de asemenea dureri mari. Pierderea unei slujbe, sau a unei promovări așteptate; renunțarea la un loc drag, plin de prieteni, pentru a te muta într-un loc străin; separarea sau divorțul; pensionarea forțată când trebuie să lași în urmă munca ce a fost parte vitală a vieții tale atâția ani; plecarea copiilor în momentul în care se căsătoresc, sau merg la facultate sau își încep slujba; o deteriorare gravă a sănătății; o lovitură financiară – toate acestea pot fi surse de mari dureri. Sunt ca niște amputări – distrug o parte din noi, aduc moarte unei părți din viața noastră. Cum să faci față unor astfel de necazuri? Trăim într-o vreme a medicamentelor miraculoase. Puține sunt durerile pe care astăzi medicina să nu le poată ușura ori elimina complet, cu ajutorul medicamentelor. Totuși, nu există nici o pilulă, nici un sedativ care să ușureze angoasele, singurătatea sau suferința provocată de o inimă frântă. Medicii ne spun că tratarea necorespunzătoare a necazurilor, mâhnirilor, poate duce la tot felul de boli, de la ulcer la diabet, ba chiar și la probleme psihice, la sinucidere. De multe ori citim știri prin ziare despre sinucideri, care se încheie astfel: “Rudele doamnei Popescu spun că era foarte deprimată de cât i-a murit soțul acum câteva luni.”

Unii oameni cred că cel mai bun medicament împotriva durerilor provocate de drame mari este timpul. Și totuși, timpul singur nu vindecă. Dimpotrivă, timpul poate transforma urât de tot durerea. O poate transforma într-o amărăciune care otrăvește trupul și mintea. Dacă vrem să vindecăm durerea, trebuie să colaborăm cu timpul în moduri constructive – câteva dintre ele le vom menționa acum.

Exprim-o! Una dintre greșelile cele mai grave pe care le putem face este să refuzăm să ne exprimăm durerea, să o ținem închisă într-o sticlă. Astfel de dureri neexprimate cauzează tot felul de suferințe fizice și mentale. Psihiatria modernă subliniază faptul că atunci când ochii refuză să plângă, alte organe din trup vor începe să plângă rezultând tot felul de boli psihosomatice. Un preot tânăr care și-a pierdut soția din cauza unui cancer a refuzat să vorbească cu cineva despre acest lucru sau să verse lacrimi. Mai mult, el însuși a celebrat înmormântarea. Unii oameni din comunitate au spus: “Ce credință!” Alții care știau mai bine au spus: “Ce nebunie!” Nu a trecut mult și a leșinat în amvon. Diagnosticul a fost epuizare emoțională datorată durerii nesoluționate. Internat în spital timp de trei săptămâni, abia când a început să vorbească despre boala și moartea soției sale, și despre marea pierdere pentru el însuși și pentru copii, a început să se refacă. Există o necesitate extremă ca durerea să fie exprimată.

Lasă lacrimile să curgă! Un mod foarte constructiv de a exprima durerea este de a lăsa lacrimile să curgă. Filozofii stoici obișnuiau să sfătuiască: “Nu jeli. Auto-controlul este răspunsul la durere”. Iisus a învățat opusul: “Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia”. Cu alte cuvinte: “Fericiți cei care trec prin dificila experiență a jelierii, pentru că vor găsi mângâiere vindecătoare”. În cultura noastră adesea echivalăm lacrimile cu slăbiciunea. “Băieții mari nu plâng”, spunem noi. Mai spunem chiar: “Dacă ar avea suficientă credință nu ar plânge”. Totuși lacrimile nu au nimic de-a face cu slăbiciunea sau lipsa de credință. Când Lazăr a murit, Sfântul Ioan scrie în Evanghelia sa: “Iisus a plâns” (XI, 35). Și următorul verset spune foarte simplu dar profund: “Și ziceau iudeii: Iată cât de mult îl iubea”. Faptul că Iisus a plâns ne învață că durerea este naturală. Iisus a plâns deși știa că viața este veșnică. Lacrimile sunt o expresie a iubirii. Nici chiar cunoașterea sigură a vieții veșnice nu va lua toată durerea din inimă atunci când pierdem pe cineva drag. Sfântul Pavel spune: “să nu vă întristați, ca ceilalți, care nu au nădejde”. El nu spune că nu ar trebui să ne întristăm; el spune că trebuie să ne întristăm cu speranță creștină. În zilele lui Iisus, evreii aveau câteva obiceiuri foarte sănătoase legate de jelire. După cum vedem în Evanghelia de astăzi, prietenii înconjurau persoanele îndoliate pentru a le ajuta în durerea lor. “Mulțime mare din cetate” era împreună cu văduva din Nain. Doliul adânc dura șapte zile. Primele trei erau zile de plânsete. În timpul primei săptămâni ruda celui decedat nu se putea unge, nu se încălța, nu studia și nu făcea afaceri, nici măcar nu se spăla. Acest timp trebuia să fie petrecut în totală jelire. Nimic ce ar fi putut distrage de la acest obiectiv nu era permis. Urmau apoi 30 de zile de jelire mai ușoară. Până în ziua de astăzi frații evrei nu își fac griji în a-și exprima durerea.

Grecii erau mult asemenea evreilor în acest sens. Cea mai mare sărbătoare ortodoxă este Paștele, când se celebrează Învierea lui Hristos, precum și credința în învierea noastră personală. Și totuși, poporul grec jelește zgomotos la funeralii și vorbește despre cei plecați dintre noi cu lacrimi în ochi. Dacă nu ar face așa, nu ar fi natural. **Pentru a facilita exprimarea sănătoasă a durerii, Biserica are slujbe speciale în sămbetele de peste an sau în aniversările morții celor dragi nouă. Biserica a știut dintotdeauna că o persoană îndoliată este ca un boiler sub presiune.**

Dacă nu dai drumul la abur să iasă în mod controlat, presiunea din boiler va crește și mai devreme sau mai târziu va exploda.

Auto-compătımirea. Una dintre modalitățile cele mai neconstructive de a trata durerea este să o lași să te conducă la auto-compătımire. Soluția pentru auto-compătımire este să îți muți gândul de la tine asupra semenilor. Să luăm un exemplu. O doamnă își pierde fiul, student la medicină. Ea își pune casa la dispoziția studenților la medicină și face tot ce poate pentru ei în memoria fiului ei. Ea transformă pierderea fiului ei în câștig pentru fiii altora. S-a acomodat situației și este fericită. Dar o altă femeie care și-a pierdut fiul se închide față de lume și se lasă pradă durerii. Se simte mizerabil. Nu este de mirare că auto-compătımirea a fost numit sentimentul cel mai dezintegrator dintre toate.

Credința. Pentru a vedea cum credința ne poate ajuta în durere să ne întoarcem pentru un moment la lecția Evangheliei. O putem vedea pe văduvă mergând în spatele sicriului fiului ei, în drum spre cimitir. Speranțele ei, aspirațiile ei, visele ei sunt toate îngropate în sicriu. "Iată scoteau un (copil) mort" să îl ducă la cimitir, spune Evanghelia. Procesiunea cu mortul își făcea drum spre porțile cetății. Dar mai exista în acea zi o procesiune: Iisus cu discipolii, "și multă mulțime" cu El. Cele două procesiuni se întâlnesc la "poarta cetății". Durerea mamei îl impresionează pe Iisus, care îi spune: "Nu plânge!" Apoi și-a pus mâna pe sicriu și i-a poruncit mortului: "Tinere, ție îți zic, scoală-te". Și cel care fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească. Iisus l-a redat mamei acestuia.

Două procesiuni! Într-un capăt este procesiunea unui cadavru, simbolizând disperarea, durerea, regretul, neajutorarea omului. În celălalt capăt este Hristos, Mântuitorul, trimis să oprească tragicul drum al omului către mormânt, să îi ofere salvarea, speranța, pacea și viața eternă.

Audiența este uimită "și frică i-a cuprins pe toți". Această audiență uimită strigă: "Dumnezeu a cercetat poporul Său!" Așa după cum Dumnezeu a cercetat poporul Său, așa ne cercetează El și astăzi pentru a ne da speranță și mângâiere în durerile noastre. Datorită lui Hristos nu suntem întristați ca și cum ceea ce s-a întâmplat unei persoane dragi nouă ar fi chiar sfârșitul poveștii. Nu este! Prezența lui Hristos, promisiunea învierii, iubirea lui Dumnezeu de care nimic nu ne poate despărți, certitudinea iertării, încrederea în viața eternă, toate înseamnă speranță.

O speranță care schimbă însăși structura durerii noastre. Pentru a arăta cum Hristos este prezent și astăzi pentru a ne mângâia, permiteți-mi la final să vă împărtășesc textul unei scrisori a unei fiice către tatăl ei, după ce și-a pierdut un copil:

Dragă tati,

M-am gândit la ce mi-ai spus ultima oară când ai fost aici. Spuneai că sunt cea mai adaptabilă persoană pe care ai văzut-o. A fost un mare compliment și m-a făcut foarte fericită. Dar cu toată sinceritatea trebuie să îți spun că nu îmi pot asuma nici un merit pentru felul în care m-am adaptat la faptul că am pierdut-o pe Sharon a noastră. Pentru că fără prezența foarte apropiată a lui Iisus Hristos, nu aș fi putut niciodată să mă adaptez în vreun fel. Vezi tu, totul a fost lucrarea Sa. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să mă arunc cu adevărat la picioarele Lui într-o disperare totală, și aceasta a fost doar slăbiciune din partea mea, nu tărie. Apoi iubirea și tăria Lui au început să inunde sufletul meu îndurerat, și am început să văd din nou frumusețea și sensul vieții. Fără ajutorul lui Hristos, aș fi încă tot acolo, plângând disperată. Așa că vezi tu, nu este vorba despre faptul că eu m-am adaptat bine, Hristos a făcut acest lucru pentru mine. Am simțit că trebuie să îți pun acest lucru, pentru că mi-ai acordat mie meritul care îi aparține Lui. Îți mulțumesc însă, tată, pentru că mi-ai făcut acest compliment, deoarece mi-a dat ocazia de a împărtăși cu tine motivul pentru care mi-am găsit liniștea. Fiica ta iubită, Elaine

(SURSA: [www. Profamilia.ro](http://www.Profamila.ro))

Știința nu ne face fericiți

(fragment)

Pr. Prof. Dr. Stefan Slevoaca

Din clipa în care ne naștem, noi nu facem decât să luptăm împotriva morții. Mâncăm, bem, ne îmbrăcăm, de ce? Ca să nu murim. Și totuși până la urmă nu scăpăm de moarte. Unul câte unul cădem pe cale, cum se rostogolesc bolovanii în prăpăstii pe urmele călătorilor prin munți. Astăzi întrebăm unde ne e tatăl, și nu-l vedem. Măine o vom striga pe mama, și nu va mai fi. Întindem mâna spre frați, prieteni, cunoscuți, și ei nu răspund: moartea i-a secerat pe toți. Să vedem acum ce poate face știința în fața morții. După ce a luptat fără succes cu boala unuia din jurul nostru, ea vine și constată sfârșitul. Mărturisește că inima nu mai bate, că trupul se răcește, că începe să miroase, apoi se retrage pentru a ne lăsa singuri, nemângâiați, să plângem cât ne place. Și mâine va veni rândul meu, când voi fi pe patul de agonie, la ce-mi va folosi știința? Ea îmi va putea spune din ce e alcătuit trupul meu, după care legi se descompune, din ce specie fac parte viermii ce mă vor mânca... Dar știința nu-mi va putea răspunde la ceea ce voi vrea să știu în acel ceas, cu orice chip: încotro mă duc și ce mă așteaptă dincolo de moarte. Din toate cele spuse până aici se poate trage o încheiere. Știința e rodul inteligenței omului. Ea e bună în sine, folositoare, deci recomandabilă, căci doar însuși Mântuitorul a poruncit: „Cercetați și veți afla”. Dar știința singură nu ajunge! Ea rămâne mută și neputincioasă la cele mai mari probleme ale vieții noastre. Ei i se potrivesc cuvintele Scripturii: „Ochi are, dar nu vede; are urechi, dar nu aude; gură are, dar nu vorbește”.

(SURSA: Ortodoxia Tinerilor, Ganduri pentru intelectuali)

PROGRAM

- DUMINICA, 07 OCTOMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M. - *Sfanta Liturghie (Invierea fiului vadovei din Nain)*
- DUMINICA, 14 OCTOMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M.- *Sfanta Liturghie (Pilda semanatorului, +Sfanta Cuvioasa Paraschiva); ORA 1:00 P.M. – AGAPA FRATEASCA*

FAMILIA NATURALĂ
ESTE LEAGĂNUL
OMENIRII

A redefini căsătoria altfel decât a definit-o
Dumnezeu la momentul creației înseamnă
a-L sfida și a sta împotriva Sa.

VOTEAZĂ "DA"

6 ȘI 7 OCT.

pentru definirea în Constituție

A CĂSĂTORIEI DINTRE UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE